

สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออก ในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ*

COMPETENCY OF PROVINCIAL ADMINISTRATIVE ORGANIZATIONS IN THE EASTERN REGION IN PROVIDING EDUCATION FOR PERSONS WITH DISABILITIES

ธีระพงษ์ ฐิริปาณิก

Teerapong Puripanik

คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ชลบุรี ประเทศไทย

Faculty of Political Science and Law, Burapha University, Chonburi, Thailand

Corresponding author E-mail: teerapong@go.buu.ac.th

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) สมรรถนะหลัก และสมรรถนะด้านการจัดการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ 2) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ และ 3) ปัญหา อุปสรรคในการเสริมสร้างสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ เป็นการวิจัยผสมระหว่างเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ บุคลากรครูของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออก จำนวน 317 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพรรณนา คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติอ้างอิงคือ t-test, One-way ANOVA, สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงเส้น และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า 1) สมรรถนะหลักขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.88$) และสมรรถนะด้านการจัดการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.68$) 2) ผลการวิเคราะห์ t-test และ One-way ANOVA พบว่า ปัจจัยที่มีนัยสำคัญต่อสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ได้แก่ ระดับการศึกษาสูงสุด และความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วม และ 3) สมรรถนะของบุคลากรทางการศึกษาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกมีความสัมพันธ์ปานกลาง ($r = .444$) กับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: สมรรถนะ, องค์การบริหารส่วนจังหวัด, การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

Abstract

This article has the objective to study 1) The core competency management of the Provincial Administrative Organization in the Eastern Region in providing education for persons with disabilities; 2) The factors correlated with the competency of the Provincial Administrative

Organization in the Eastern Region in providing education for persons with disabilities; 3) The problems and limitations in developing the competencies of the Provincial Administrative Organization in the Eastern Region in providing education for persons with disabilities. The research combines mixed methods: Quantitative and qualitative. The sample group consists of educators, e.g. teachers working in schools under the supervision of the Provincial Administrative Organization in the Eastern Region, totaling 317 people. The research tools include questionnaires and descriptive statistics analysis, such as percentage, mean, deviation and inference statistics, e.g. t-test, one-way Anova, Linear Coefficient Correlation and Multiple Regression Analysis. The research result has shown that 1) The core competency of the Eastern Region Provincial Administrative Organization in providing education for persons with disabilities is overall at a high level ($\bar{X} = 3.88$) and the competency in system management is also at a high level ($\bar{X} = 3.68$); 2) The analysis of t-test and one-way ANOVA reveals that the highest educational level and knowledge of inclusive education are significant factors affecting the competency of the Eastern Region Provincial Administrative Organization in providing education for persons with disabilities and 3) The core competency of educational personnel in the Eastern Region Provincial Administrative Organization shows a moderate correlation ($r = .444$) with the competency of these organization in providing education for persons with disabilities with statistical significance at the .05 level.

Keywords: Competency, Provincial Administrative Organizations, Providing Education for Persons with Disabilities

บทนำ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนับเป็นองค์กรที่มีบทบาทสำคัญในการจัดการศึกษา และการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษามาตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน และยิ่งจะมีบทบาทมากขึ้นในอนาคต อันเนื่องมาจากนโยบายการกระจายอำนาจการจัดการศึกษาสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พุทธศักราช 2542 กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกรูปแบบ ได้แก่ เทศบาล เมืองพัทยา องค์การบริหารส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนจังหวัด และกรุงเทพมหานคร มีอำนาจในการจัดการศึกษา และถ่ายโอนภารกิจการศึกษาให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แต่จากการศึกษาของ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา พบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีปัญหา และอุปสรรคในการบริหารจัดการศึกษาหลายประการ เช่น ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขาดความรู้ความเข้าใจในการศึกษาหรือไม่เห็นความสำคัญด้านการศึกษา ขาดความต่อเนื่องทางการเมือง ผู้บริหารสถานศึกษาขาดความรู้ความเข้าใจและความมุ่งมั่นในการปฏิรูปการศึกษาอย่างแท้จริง ส่งผลให้คุณภาพของสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหลายแห่งไม่เป็นที่ยอมรับจากชุมชนและผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเพื่อเข้าเรียนสถานศึกษาในสังกัด เป็นต้น (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2553)

องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินกิจการภายในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด ไม่ว่าจะเป็นการตราข้อบัญญัติโดยไม่ขัดหรือแย้งต่อกฎหมาย, การจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัด และประสานการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดตามระเบียบที่คณะรัฐมนตรีกำหนด และสนับสนุนหน่วยงานราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในการพัฒนาท้องถิ่น นอกจากนี้ ในพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 ยังได้ระบุถึงหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ไว้ในข้อ (7 ตริ) ของมาตรา 45 ว่ามีหน้าที่ จัดการ ส่งเสริม และสนับสนุน

การจัดการศึกษา รวมทั้งการจัดการหรือสนับสนุนการดูแลและพัฒนาเด็กเล็ก (องค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, 2566) การปฏิบัติงานบริการสาธารณะในด้านคนพิการ ในด้านการส่งเสริมการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ จึงเป็นการรวมพลังระหว่างหน่วยงานทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรชุมชน องค์กรคนพิการ ผู้ปกครองคนพิการ และองค์กรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดการประสานความร่วมมือและสนับสนุนการดำเนินการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการทุกระดับและครบวงจร จึงจำเป็นต้องมีการส่งเสริมพัฒนาระบบการทำงานร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสถานศึกษาเป็นแหล่งการเรียนรู้ที่สำคัญ ยิ่งในการพัฒนาผู้เรียน และผลิตกำลังคนให้มีศักยภาพที่จะช่วยพัฒนาประเทศให้สามารถแข่งขันด้านเศรษฐกิจ การเมือง และเทคโนโลยีกับนานาประเทศได้ ดังนั้น การมี “โรงเรียนคุณภาพ” เพื่อรองรับการจัดการศึกษาพิเศษ ได้แก่ ผู้พิการ ถือเป็นนโยบายเร่งด่วนที่สำคัญในการเป็นกลไกให้เกิดการพัฒนาการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพ มีความเป็นเลิศ และมีความเสมอภาคในการให้บริการทางการศึกษาที่เท่าเทียมกันในมาตรฐาน ยึดหยุ่นและหลากหลายในทางปฏิบัติการจัดการศึกษาเพื่อสู่ความเป็นเลิศ จึงเป็นเป้าหมายในการพัฒนาโรงเรียนให้มีศักยภาพและความพร้อมในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพ มาตรฐาน เป็นต้นแบบการพัฒนาอย่างเป็นรูปธรรม และท้าทายความสามารถของผู้บริหารการศึกษาทุกระดับ (ศราวุธ สุตะวงศ์, 2554)

ปัจจุบันสถานศึกษาสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ยังไม่มีรูปแบบบริหารจัดการองค์การสมรรถนะสูง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสน่ห์ จัยโต ได้ศึกษา การพัฒนาขีดสมรรถนะบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยพบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล ขาดการนำเอาซึ่งการบริหารสมรรถนะมาใช้ทั้งการสรรหา การคัดเลือกบุคลากร การประเมินผลการปฏิบัติงาน การพัฒนาบุคลากร และการจ่ายค่าตอบแทน (เสน่ห์ จัยโต, 2554) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่า การที่สถานศึกษาสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดการศึกษาให้เต็มคุณภาพมีมาตรฐาน และเพิ่มพูนศักยภาพตนเองอย่างต่อเนื่องสู่ความเป็นเลิศหรือทำให้สถานศึกษาเป็นองค์การที่มีสมรรถนะสูงนั้น สถานศึกษาจะต้องบริหารตนเองให้มีคุณภาพอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน ประกอบกับที่ผ่านมาจากประเด็นการลงพื้นที่เบื้องต้นของผู้วิจัย พบว่า การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการองค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีประเด็นปัญหาต่าง ๆ ที่ต้องศึกษาและหาแนวทางเพื่อให้ความช่วยเหลือ เช่น 1) ปัญหาด้านโครงสร้างการบริหารจัดการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่อาจยังไม่มี การกระจายอำนาจอย่างแท้จริงจากกระทรวง หรือกรมต้นสังกัด 2) ปัญหาในการสรรหา บรรจุ และแต่งตั้งบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ 3) ปัญหาด้านงบประมาณ เนื่องจากโรงเรียนที่สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะได้รับบุดหนุนจากรัฐบาล แค อาหารกลางวัน นมโรงเรียน สมุด หนังสือ หรืออุปกรณ์การเรียนบางส่วน ซึ่งไม่เพียงพอต่อการดูแลคนพิการที่มาขอรับความช่วยเหลือในการจัดการเรียนการสอน ดังกล่าว 4) ปัญหาด้านความพร้อมของสถานที่ในโรงเรียนที่ออกแบบมาไม่เอื้อต่อคนพิการ ไม่ว่าจะเป็นสื่อการเรียนการสอน อาคาร ทางเดิน เป็นต้น

จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงต้องการที่จะทราบว่าสมรรถนะหลัก และสมรรถนะด้านการจัดการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการอยู่ในระดับใด ปัจจัยอะไรบ้างที่มีผลต่อสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ และปัญหา อุปสรรค ข้อเสนอแนะ และแนวทางในการเสริมสร้างสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการเป็นอย่างไร เพื่อให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือสามารถนำไปกำหนดนโยบาย และแผนกลยุทธ์และแนวทางในการส่งเสริมการศึกษาสำหรับคนพิการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลได้อย่างเต็มที่ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสมรรถนะหลัก และสมรรถนะด้านการจัดการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ
3. เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรค ในการเสริมสร้างสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสม (Mixed Methodology) ระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บุคลากรครูของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 1,525 คน (องค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, 2566) ซึ่งมีการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยวิธีการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างของทาโร ยามาเน่ ซึ่งได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการศึกษาเป็น จำนวน 317 คน จากนั้นใช้เทคนิคการสุ่มตัวอย่างจากบุคลากรครูของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือแบบสัดส่วนเพื่อให้ได้จำนวนตามขนาดกลุ่มตัวอย่างที่กำหนด ส่วนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นจากการศึกษาแนวคิดจากทฤษฎี เอกสารต่าง ๆ ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามฉบับร่างที่สร้างขึ้นพร้อมแบบประเมินไปให้ผู้เชี่ยวชาญซึ่งมีความรู้และประสบการณ์เฉพาะด้านตรวจสอบค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือ โดยอาศัยดุลยพินิจของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ซึ่งผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวจะตรวจสอบความครอบคลุมตามองค์ประกอบที่กำหนดและพิจารณาประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับนิยามศัพท์เฉพาะของการวิจัย และความชัดเจน ความเป็นปรนัยของคำถาม โดยกำหนดให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านพิจารณาลงคะแนนความคิดเห็น นำคะแนนที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาแบบวัดความสอดคล้องระหว่างคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item Objective Congruency: IOC) โดยได้ค่า IOC = 0.99 ถือว่าข้อคำถามนั้นเป็นตัวแทนพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้ มีความเที่ยงตรง สามารถนำข้อคำถามนั้นไปใช้ได้

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์สถิติจากโปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ ดังนี้ 1) การวิเคราะห์เพื่อบรรยายข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้วยสถิติความถี่ และค่าร้อยละ 2) การวิเคราะห์เพื่อบรรยายข้อมูลเกี่ยวกับสมรรถนะของบุคลากรครู สมรรถนะหลักขององค์การบริหารส่วนจังหวัด และสมรรถนะด้านการจัดการขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ด้วยสถิติ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3) การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามกับความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ โดยใช้สถิติ t-test สำหรับคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่แบ่งได้ 2 กลุ่ม และสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) สำหรับคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่แบ่งได้ 3 กลุ่มขึ้นไปที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 หรือความเชื่อมั่น 95% 4) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะส่วนบุคคลกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการโดยใช้สถิติวิเคราะห์ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงเส้น และ 5) การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ เพื่อพยากรณ์ตัวแปรตามตัวหนึ่งซึ่งส่งผลมาจากตัวแปรอิสระตั้งแต่สองตัวขึ้นไป ได้แก่ การหาค่าความสัมพันธ์ของสมรรถนะส่วนบุคคลกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ผู้วิจัยใช้รูปแบบการเก็บข้อมูล 2 แบบ คือ 1) การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกโดยอาศัยผู้ให้ข้อมูลหลัก ได้แก่ ผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัด จำนวน 4 คน, คณะกรรมการสถานศึกษา จำนวน 2 คน, ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 4 คน, และนักวิชาการด้านการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ จำนวน 2 คน และ 2) การสนทนากลุ่ม เป็นการรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เป็นกลุ่ม ผู้ให้สัมภาษณ์ในการจัดกลุ่มสนทนาค้างนี้คือ ตัวแทนผู้ปกครอง จำนวน 2 คน และบุคลากรครูของโรงเรียน จำนวน 3 คน รวมทั้งสิ้น 17 คน

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ เป็นกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลที่ดำเนินการควบคู่ไปกับการเก็บข้อมูล ตั้งแต่ขั้นแรกจนถึงขั้นสุดท้าย ในการวิเคราะห์ข้อมูลจะใช้หลักการตีความ โดยมีขั้นตอนที่สำคัญ ดังนี้ 1) การถอดเทปข้อมูลการสัมภาษณ์แล้วเขียนสรุป 2) การจัดหมวดหมู่ และเชื่อมโยงระหว่างเชิงเหตุและผลตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย ได้แก่ เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรค ข้อเสนอแนะ และแนวทางในการเสริมสร้างสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

ทั้งนี้ ผู้วิจัยตระหนักได้ถึงความสำคัญของหลักการทั้ง 3 ประการของ Belmont Report ดังนั้น จึงได้ทำหนังสือยินยอมเข้าร่วมงานวิจัย ที่มีรายละเอียด ประกอบด้วย 1) ชื่อโครงการวิจัย 2) ชื่อผู้วิจัย 3) หลักการและเหตุผลพร้อมวัตถุประสงค์โครงการวิจัย 4) กิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการมีส่วนร่วมในการวิจัย 5) ประโยชน์และความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากงานวิจัย 6) การรักษาความลับในงานวิจัย 7) อัตราค่าตอบแทนการเข้าร่วมงานวิจัย และ 8) ช่องทางการติดต่อผู้วิจัย โดยงานวิจัยนี้ได้รับการรับรองมาตรฐานจริยธรรมทางการทำวิจัยในมนุษย์ จากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการทำวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา วันที่ 18 สิงหาคม พ.ศ. 2566 ซึ่งเป็นวันที่ก่อนลงพื้นที่เก็บข้อมูลแบบสอบถามและสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งโครงสร้างกับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักในขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ มีผลการวิจัย ดังนี้

1. การศึกษาสมรรถนะหลักขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ สามารถนำเสนอตามตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์สมรรถนะหลักขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

ประเด็น	$\bar{X}$	S.D.	แปลความหมายระดับ	ลำดับที่
ด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์	3.82	.89	มาก	5
ด้านการยึดมั่นในความถูกต้องและจริยธรรม	3.88	.85	มาก	3
ด้านความเข้าใจในองค์กรและระบบงาน	3.90	.86	มาก	2
ด้านการบริการเป็นเลิศ	3.91	.87	มาก	1
ด้านการทำงานเป็นทีม	3.87	.89	มาก	4
รวม	3.88	0.87	มาก	-

จากตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์สมรรถนะหลักขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พบว่า โดยภาพรวมองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.88$) โดยสามารถเรียงลำดับด้านจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านการบริการเป็นเลิศ มีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.91$) ด้านความเข้าใจในองค์กรและระบบงาน มีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.90$) ด้านการยึดมั่นในความถูกต้อง

และจริยธรรม มีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.88$) ด้านการทำงานเป็นทีม มีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.87$) และด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ มีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.82$)

2. การศึกษาสมรรถนะการจัดการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ สามารถนำเสนอตามตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์สมรรถนะการจัดการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

ประเด็น	$\bar{X}$	S.D.	แปลความหมายระดับ	ลำดับที่
ด้านโครงสร้าง	3.78	.87	มาก	1
ด้านบุคลากร	3.49	1.03	มาก	5
ด้านงบประมาณ	3.64	.93	มาก	4
ด้านสถานที่	3.77	.87	มาก	2
ด้านวัสดุ อุปกรณ์ และเครื่องมือเครื่องใช้	3.70	.90	มาก	3
รวม	3.68	0.92	มาก	-

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์สมรรถนะการจัดการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พบว่า โดยภาพรวมองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.68$) โดยสามารถเรียงลำดับด้านจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านโครงสร้าง พบว่า มีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.78$) ด้านสถานที่ พบว่า มีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.77$) ด้านวัสดุ อุปกรณ์ และเครื่องมือเครื่องใช้ พบว่า มีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.70$) ด้านงบประมาณ พบว่า มีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.64$) และด้านบุคลากร พบว่า มีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.49$)

3. การศึกษาความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามกับความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ สามารถนำเสนอตามตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามกับความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

ปัจจัยส่วนบุคคล	สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ t-test, One-way ANOVA	
เพศ	.429	เพศต่างกันมีสมรรถนะในการจัดการศึกษาไม่ต่างกัน
อายุ	.066	อายุต่างกันมีสมรรถนะในการจัดการศึกษาไม่ต่างกัน
ระดับการศึกษาสูงสุด	.050*	ระดับการศึกษาสูงสุดต่างกันมีสมรรถนะในการจัดการศึกษาต่างกัน
ระดับการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษ	.512	ระดับการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษต่างกันมีสมรรถนะในการจัดการศึกษาไม่ต่างกัน
ตำแหน่งปัจจุบัน	.672	ตำแหน่งปัจจุบันต่างกันมีสมรรถนะในการจัดการศึกษาไม่ต่างกัน
การสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด	.455	การสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดต่างกันมีสมรรถนะในการจัดการศึกษาไม่ต่างกัน
ประสบการณ์ในการทำงาน	.067	ประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีสมรรถนะในการจัดการศึกษาไม่ต่างกัน
ประสบการณ์ในการทำงานกับนักเรียนพิเศษ	.835	ประสบการณ์ในการทำงานกับนักเรียนพิเศษต่างกันมีสมรรถนะในการจัดการศึกษาไม่ต่างกัน
ระยะเวลาประสบการณ์ในการทำงานกับนักเรียนพิเศษ	.170	ระยะเวลาประสบการณ์ในการทำงานกับนักเรียนพิเศษต่างกันมีสมรรถนะในการจัดการศึกษาไม่ต่างกัน
ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วม	.000*	ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมต่างกันมีสมรรถนะในการจัดการศึกษาต่างกัน

*ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ด้วย t-test และ One-way ANOVA เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามกับความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พบว่า ระดับการศึกษาสูงสุดต่างก็มีสมรรถนะในการจัดการศึกษาต่างกัน และความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมต่างก็มีสมรรถนะในการจัดการศึกษาต่างกัน ส่วนปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่มีความแตกต่างกับความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษ ตำแหน่งปัจจุบัน การสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ประสบการณ์ในการทำงาน ประสบการณ์ในการทำงานกับนักเรียนพิเศษ และระยะเวลาประสบการณ์ในการทำงานกับนักเรียนพิเศษ

4. การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ สามารถนำเสนอตามตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

สมรรถนะของบุคลากรทางการศึกษา	r	p-value
ด้านความรู้	.301	.000*
ด้านทักษะ	.315	.000*
ด้านความรู้สึกรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง	.410	.000*
ด้านนิสัย	.315	.000*
ด้านแรงจูงใจ	.408	.000*
สมรรถนะของบุคลากรทางการศึกษาโดยรวม	.444	.000*

*ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ด้วยสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงเส้น (Linear Coefficient Correlation, r) พบว่า สมรรถนะของบุคลากรทางการศึกษาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความสัมพันธ์กับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่า $r = .444$ แสดงว่ามีความสัมพันธ์ปานกลาง ส่วนการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสมรรถนะของบุคลากรทางการศึกษาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในรายด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านความรู้สึกรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง ด้านนิสัย และด้านแรงจูงใจ กับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พบว่า มีความสัมพันธ์ปานกลางทุกด้าน

5. การศึกษาปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ สามารถนำเสนอตามตารางที่ 5 ดังนี้

ตารางที่ 5 แสดงผลการวิเคราะห์ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

ตัวแปรอิสระ	Unstandardized Coefficients (β)	Standardized Coefficients (β)	t	Sig
ค่าคงที่	1.191		3.585	.000**
ด้านความรู้	.061	.056	.725	.469
ด้านทักษะ	.058	.047	.588	.557
ด้านความรู้สึกรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง	.264	.210	2.387	.018**
ด้านนิสัย	-.010	-.007	-.098	.922
ด้านแรงจูงใจ	.271	.250	4.021	.000**

**ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01, $R = .466$, Adjusted $R^2 = .205$

จากตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ด้วยการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) พบว่า จากปัจจัยทำนาย 5 ปัจจัย พบว่า มี 2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญต่อสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ได้แก่ ด้านความรู้เกี่ยวกับตนเอง และด้านแรงจูงใจที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ (sig) .000** ถึง .018** โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุด คือ ด้านแรงจูงใจ ($\beta = .250$) และด้านความรู้เกี่ยวกับตนเอง ($\beta = .210$) โดยทั้งหมดเป็นอิทธิพลทางบวก และมี 3 ปัจจัย ที่ไม่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญต่อสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ได้แก่ ด้านความรู้ (sig = .469) ด้านทักษะ (sig = .557) และด้านนิสัย (sig = .922) โดยตัวแปรทั้งหมดสามารถร่วมกันพยากรณ์สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ได้ร้อยละ 20.5 (Adjusted $R^2 = .205$)

ค่าสถิติดังกล่าว สรุปได้ว่า สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านแรงจูงใจของสมรรถนะของบุคลากรทางการศึกษาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านความรู้เกี่ยวกับตนเอง ส่วนด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านนิสัย ไม่มีผลต่อสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

6. ผลการศึกษาปัญหา อุปสรรค ในการเสริมสร้างสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พบว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือยังมีปัญหา และอุปสรรค ในการเสริมสร้างสมรรถนะในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ดังนี้

6.1 ปัญหาด้านสมรรถนะทางวิชาการ (technical competency) ผลการวิจัยพบว่า การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการยังไม่มีครูหรือบุคลากรทางการศึกษาของโรงเรียนหรือในส่วนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มีวุฒิการศึกษาหรือได้รับการอบรมเพื่อจัดการศึกษาเพื่อคนพิการ ซึ่งการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการนั้นต้องการผู้ที่มีความรู้ความสามารถที่ตรงสาขา เพื่อการพัฒนาผู้พิการให้มีพัฒนาการเป็นไปตามขั้นตอน และเหมาะสมกับภาวะของพัฒนาการของแต่ละช่วง

6.2 ปัญหาในด้านองค์ประกอบของสมรรถนะด้านแรงจูงใจในการทำงาน แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบสำคัญด้านหนึ่งที่จะทำให้บุคคลมีความมุ่งมั่นที่จะแสดงพฤติกรรมที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ของงานและขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือไม่ได้มีการตั้งเป้าหมายของความสำเร็จไว้อย่างเป็นรูปธรรมรวมไปถึงองค์การไม่ได้ให้ความสำคัญในด้านการสร้างแรงจูงใจในการทำงานเพื่อเด็กนักเรียนกลุ่มที่เป็นเด็กพิเศษ เช่น เงินค่าตำแหน่งสำหรับบุคลากรทางการศึกษาที่จบตรงสาขาการศึกษาพิเศษ หรือผู้ที่ผ่านการอบรมหลักสูตรพิเศษต่าง ๆ ที่ตรงกับการพัฒนาเด็กพิเศษโดยเฉพาะ เป็นต้น ซึ่งการขาดแรงจูงใจดังกล่าวส่งผลต่อการจัดการองค์การอย่างมีประสิทธิภาพ

6.3 ปัญหาในด้านสมรรถนะการจัดการในประเด็นเรื่องวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องใช้ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ เช่น สื่อการเรียนการสอนตามรายวิชาต่าง ๆ ที่ตรงตามพัฒนาการ ห้องเรียนที่มีวัสดุสำหรับเด็กพิเศษที่ต้องมีการใช้สีและสื่อต่าง ๆ ที่แตกต่างกับปกติการฟื้นฟูสมรรถภาพของเด็ก

6.4 การขอกรอบอัตรากำลังเฉพาะครูหรือบุคลากรทางการศึกษาที่จบตรงสาขาการศึกษาพิเศษ โดยปฏิเสธจากต้นสังกัดเนื่องจากการจะมีกรอบอัตรากำลังได้จะต้องมีจำนวนของนักเรียนที่เป็นไปตามระเบียบ แต่เนื่องจากผู้ปกครองไม่ได้ให้ความร่วมมือในการพานักเรียนไปตรวจเพื่อขอใบรับรองสุขภาพ ทำให้ต้องจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมซึ่งส่งผลต่อการให้การพัฒนานักเรียนที่เป็นเด็กพิเศษไม่เป็นไปตามแบบและความสมควรต่อพัฒนาการ

อภิปรายผล

ข้อค้นพบจากการศึกษาสมรรถนะหลัก และสมรรถนะด้านการจัดการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 สามารถนำมาอภิปรายผล ได้ดังนี้

1. องค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงมีสมรรถนะหลักอยู่ในระดับมาก โดยมีสมรรถนะหลักด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ ด้านการยึดมั่นในความถูกต้องและจริยธรรม ด้านความเข้าใจองค์กรและระบบงาน ด้านการบริการเป็นเลิศ ด้านการทำงานเป็นทีม จะเห็นได้ว่า สมรรถนะหลักขององค์การในระดับมากนั้น สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีของ Zwell. M. ซึ่งได้จัดองค์ประกอบของสมรรถนะออกเป็น 5 ด้าน คือสมรรถนะด้านการใฝ่สัมฤทธิ์ ในหน้าที่งาน สมรรถนะด้านสัมพันธภาพ สมรรถนะด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล สมรรถนะด้านการจัดการ และสมรรถนะด้านความเป็นผู้นำ (Zwell, M., 2000) และ ทฤษฎีของ Kaplan, R. S. & Norton, D. P. แบ่งองค์ประกอบของสมรรถนะเป็น 3 องค์ประกอบ (Kaplan, R. S. & Norton, D. P., 2004) ดังนี้ความรู้ ทักษะ และค่านิยม และแนวคิดของ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ในการสร้างสมรรถนะหลักเชิงพฤติกรรมที่กำหนดเป็นคุณลักษณะร่วมของข้าราชการส่วนท้องถิ่นเพื่อที่จะทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถดำเนินงานได้สำเร็จลุล่วงตามวิสัยทัศน์ พันธกิจ แผนงาน และโครงการต่าง ๆ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและประชาชน (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, 2557) โดยสมรรถนะหลัก ประกอบด้วย การมุ่งสัมฤทธิ์ การยึดมั่นในความถูกต้องและจริยธรรม ความเข้าใจในองค์กรและระบบงาน การบริการเป็นเลิศ การทำงานเป็นทีม และสอดคล้องกับการศึกษาของ สุธี บุรณะแพทย์ ได้ศึกษาเรื่อง สมรรถนะของครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า ครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานตามความคิดเห็นของครูผู้สอน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 โดยภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก (สุธี บุรณะแพทย์, 2557) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เช่น ด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงาน และการบริการเป็นเลิศ และสอดคล้องกับการศึกษาของ อาริณี จินดาธรรม ได้ศึกษาเรื่อง กลยุทธ์การเสริมสร้างสมรรถนะการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตภาคเหนือตอนบน ผลการวิจัยปรากฏ ดังนี้ สภาพปัจจุบันและสภาพความต้องการของสมรรถนะหลักการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตภาคเหนือตอนบน (อาริณี จินดาธรรม, 2560) โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นเร่งด่วน เรียงลำดับตามความสำคัญคือ ด้านการพัฒนาตนเอง และด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงาน แต่ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่พบว่า 1) กระบวนการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ยังไม่มีคุณภาพเพียงพอ 2) นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษส่วนใหญ่ยังไม่ได้รับโอกาสทางการศึกษาในโรงเรียนทั่วไปอย่างแท้จริง 3) การให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษได้รับสิทธิเข้ารับการศึกษิตตามกฎหมายยังไม่สามารถดำเนินการได้ครบถ้วนและทั่วถึง ทั้งนี้เนื่องจากข้อจำกัดของงบประมาณ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2548)

2. องค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงมีสมรรถนะด้านการจัดการอยู่ในระดับมาก เนื่องจากสมรรถนะของการจัดการองค์การมีปัจจัยในการจัดการศึกษาที่สำคัญ ได้แก่ ปัจจัยด้านโครงสร้าง ปัจจัยด้านบุคลากร ปัจจัยด้านงบประมาณ ปัจจัยด้านสถานที่ และปัจจัยด้านวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องใช้ พบว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงมีสมรรถนะการจัดการอยู่ในระดับมากทั้งหมด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ อาริณี ภูวิทย์พันธุ์ ที่กล่าวว่าองค์การจัดแบ่งสมรรถนะ ที่ใช้กันอยู่ในองค์การ โดยส่วนใหญ่จะแบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ความสามารถหลัก ความสามารถด้านบริหารจัดการองค์กร และ ความสามารถที่เกี่ยวข้องกับงานเฉพาะ (อาริณี ภูวิทย์พันธุ์, 2553) และสอดคล้องกับ Ulrich, D., & Lake, D. ที่ได้ให้ความหมายของสมรรถนะองค์การว่า หมายถึง ความสามารถของหน่วยงานที่จะกำหนดโครงสร้าง และกระบวนการภายในให้มีผลต่อสมาชิกขององค์การ

ในการสร้างสรรค์สมรรถนะเฉพาะขององค์การขึ้นมา และสมรรถนะดังกล่าวก็จะทำให้หน่วยงานสามารถปรับตัวให้สอดคล้องกับความต้องการของลูกค้า และสอดคล้องกับความต้องการในเชิงยุทธศาสตร์ (Ulrich, D. & Lake, D., 1990) แต่ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ ลักขณา กุลเจ็ก กล่าวไว้ว่า ปัญหาการจัดการเรียนร่วมเกิดจากการกำหนดนโยบายจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่ชัดเจน ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติหรือดำเนินการเป็นแนวทางเดียวกัน เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาในการจัดการเรียนร่วม (ลักขณา กุลเจ็ก, 2553) และไม่สอดคล้องกับการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ โดย สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ได้ทำการวิจัยการติดตามผลการดำเนินงานตามนโยบายการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ ซึ่งสามารถอธิบายรายด้าน ได้ดังนี้ มีการเปลี่ยนแปลงผู้บริหารและครูผู้รับผิดชอบในงานการจัดการเรียนร่วมของในระดับโรงเรียนอยู่เสมอ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2545) ซึ่งเป็นสาเหตุที่มีส่วนทำให้ทั้งผู้บริหารและครูไม่สามารถทำหน้าที่ดูแลนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษอย่างเต็มที่เต็มเวลาและอย่างต่อเนื่อง และไม่สอดคล้องกับการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้สรุปผลการประเมินใน 6 เดือนแรก โดยการนิเทศเชิงลึกเด็กพิเศษเป็นเฉพาะบุคคล จากโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม 189 โรงเรียน เมื่อนำข้อมูลเชิงปริมาณที่ได้ของโรงเรียนทั้งหมดมาวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา พบว่า การเตรียมครูและบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถด้านการศึกษาพิเศษยังดำเนินการได้ไม่เพียงพอกับความต้องการในการพัฒนานักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ การสร้างความตระหนักรู้ให้กับผู้ที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะคนในหน่วยปฏิบัติ ซึ่งยังไม่ยอมรับ และยังไม่พร้อมรับการปรับเปลี่ยน และเป็นอุปสรรคสำคัญ จึงต้องมีการเตรียมการอย่างมาก และการประสานงานระหว่างเขตพื้นที่การศึกษา ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา ศูนย์การศึกษาพิเศษจังหวัด สถานศึกษา ผู้ปกครอง องค์กรในชุมชนและเครือข่ายที่เกี่ยวข้องยังมีน้อย และไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ วราภรณ์ แผนทอง ได้ศึกษาเรื่อง รูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครโดยใช้การเทียบเคียงสมรรถนะองค์กร ผลการวิจัยพบว่าความเป็นสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครโดยใช้การเทียบเคียงสมรรถนะองค์กรด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร สามารถกำหนดประเด็นสำคัญได้ คือ ด้านการจัดการเรียนการสอนสามารถกำหนดประเด็นสำคัญได้ คือ งบประมาณ และวัสดุอุปกรณ์ (วราภรณ์ แผนทอง, 2554)

ส่วนข้อค้นพบจากการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 สามารถนำมาอภิปรายผล ได้ดังนี้ ในประเด็นปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีผลกับความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ได้แก่ ระดับการศึกษาสูงสุด และความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วม โดยปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่มีผลกับความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษ ตำแหน่งปัจจุบัน การสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ประสบการณ์ในการทำงาน ประสบการณ์ในการทำงานกับนักเรียนพิเศษ และระยะเวลาประสบการณ์ในการทำงานกับนักเรียนพิเศษ จากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีผลต่อสมรรถนะในการจัดการศึกษาที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ เทียน ทองแก้ว ที่กล่าวว่า สมรรถนะส่วนบุคคล หมายถึง สมรรถนะที่แต่ละคนมี เป็นความสามารถเฉพาะตัวคนอื่นไม่สามารถลอกเลียนแบบได้ สมรรถนะเฉพาะงาน สมรรถนะองค์การ สมรรถนะหลัก สมรรถนะในงาน ส่งผลต่อการจัดการองค์การและสมรรถนะขององค์การ (เทียน ทองแก้ว, 2545) และสอดคล้องกับ ณรงค์วิทย์ แสนทอง ได้ระบุว่าสมรรถนะเกิดขึ้นได้ 3 ทาง คือ พรสวรรค์ที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด เกิดจากประสบการณ์การทำงาน และเกิดจากการศึกษาฝึกอบรม (ณรงค์วิทย์ แสนทอง, 2546) และสอดคล้องกับแนวคิดของ อาภรณ์ ภูวพิทยพันธุ์ ได้ระบุว่า สมรรถนะเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกของคนที่สะท้อนให้เห็นถึงความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะเฉพาะของบุคคลในพฤติกรรมที่แตกต่างกัน (อาภรณ์ ภูวพิทยพันธุ์, 2553) และสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องสมรรถนะองค์การของ สุกัญญา รัศมีธรรมโชติ ที่จำแนกสมรรถนะออกเป็น

5 ประเภท คือ สมรรถนะส่วนบุคคล สมรรถนะเฉพาะงาน สมรรถนะองค์การ สมรรถนะหลัก และสมรรถนะในงาน ดังนั้น หากจะเพิ่มสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ปัจจัยส่วนบุคคลก็จะเป็นประเด็นสำคัญที่จะทำให้การจัดการองค์การประสบความสำเร็จ หรือเป็นองค์การที่มีสมรรถนะสูง (สุกัญญา รัศมีธรรมโชติ, 2549)

สรุปและข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยพบว่า สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ไม่ว่าจะเป็นสมรรถนะของบุคลากรทางการศึกษา สมรรถนะหลัก และสมรรถนะด้านการจัดการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากทุกประเด็น ดังนี้ สมรรถนะของบุคลากรทางการศึกษาโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.06$) สมรรถนะหลักโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.88$) และสมรรถนะด้านการจัดการโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.68$) แม้จากการศึกษาเชิงปริมาณโดยภาพรวมทุกประเด็นจะออกมาในระดับมาก แต่จากการสัมภาษณ์เชิงคุณภาพกลับพบว่า ยังมีปัญหาเบื้องต้นที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องปรับปรุง แก้ไข คือ 1) ไม่มีครูหรือบุคลากรทางการศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาหรือได้รับการอบรมเพื่อจัดการศึกษาเพื่อคนพิการ 2) ไม่มีแผนหรือเป้าหมายของความสำเร็จไว้อย่างเป็นรูปธรรม รวมไปถึงองค์การไม่ได้ให้ความสำคัญในการสร้างแรงจูงใจในการทำงานเพื่อเด็กนักเรียนกลุ่มที่เป็นเด็กพิเศษ และ 3) มีปัญหาในด้านสมรรถนะการจัดการในประเด็นเรื่องวัสดุอุปกรณ์ และเครื่องมือเครื่องใช้ ที่เกี่ยวเนื่องกับการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ดังนั้น เพื่อให้การบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการมีประสิทธิภาพผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะเชิงนโยบายดังต่อไปนี้ 1) องค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือโรงเรียนที่สังกัดควรส่งเสริมให้บุคลากรทางการศึกษาในสังกัดเข้ารับการอบรมหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาพิเศษ หรือจิตวิทยา เพื่อให้เด็กสามารถอยู่ร่วมกับคนอื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข 2) องค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือโรงเรียนที่สังกัดควรมีพัฒนาความสามารถให้เด็กพิเศษเข้าเรียนในชั้นเรียนร่วม หรือจัดกิจกรรมให้เด็กออกสู่สังคม เพื่อให้สังคมยอมรับว่าคนพิการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม มีความเป็นสหวิทยาการ ได้พัฒนาตนเองเต็มศักยภาพ สามารถช่วยเหลือตนเองได้ ประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้ อันจะนำมาซึ่งการไม่เป็นภาระของสังคม 3) องค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือโรงเรียนที่สังกัดควรมีการนำหลักการบริหารงานแบบบูรณาการ มาใช้ในการบริหารโรงเรียน โดยการขอใช้กำลังคนที่มีความรู้ความสามารถจากหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น โรงเรียนการศึกษาพิเศษ โรงพยาบาล สถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่มีศักยภาพในการอบรมหลักสูตรการศึกษาพิเศษ หรือจิตวิทยาในระยะสั้น เป็นต้น เพื่อการพัฒนาศักยภาพครู 4) องค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือโรงเรียนที่สังกัดควรมีการสร้างแรงจูงใจโดยการให้รางวัล การพิจารณาขึ้นเงินเดือน หรือเงินตำแหน่ง หรือการจ้างงานในระยะยาว เพื่อเพิ่มสมรรถนะในการจัดการศึกษาสำหรับผู้พิการ 5) องค์การบริหารส่วนจังหวัดควรมีนโยบายที่เป็นรูปธรรมและชัดเจนในการส่งเสริมให้บุคลากรทางการศึกษาในสังกัด จัดทำสื่อการเรียนการสอน สำหรับเด็กพิเศษเพื่อพัฒนาศักยภาพในการจัดการเรียนการสอน หรือการจัดทำคู่มือมาตรฐานการสอน และ 6) องค์การบริหารส่วนจังหวัดควรมีแนวทางในการจัดการโรงเรียนเพื่อรองรับเด็กพิเศษในอนาคต โดยการมีกรอบอัตราจ้างที่ชัดเจนและสร้างห้องเรียน ที่เป็นห้องเรียนพิเศษเพื่อเสริมทักษะและพัฒนาศักยภาพของเด็กเหล่านั้นให้สามารถพัฒนาได้เท่าทันเพื่อน และสามารถดำรงอยู่หรือหาเลี้ยงชีพตัวเองได้ในอนาคตอย่างมีคุณภาพ และผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้ 1) ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการในภูมิภาคอื่น ๆ ของประเทศไทย เพื่อให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีโรงเรียนในสังกัดได้มีข้อมูลมากำหนดนโยบาย รูปแบบการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนต่อไป 2) ควรมีการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการทุกรูปแบบอย่างเป็นรูปธรรมไม่ว่าจะเป็นคนที่มี

ความบกพร่องทางการมองเห็น, ความบกพร่องทางการได้ยิน, ความบกพร่องทางสติปัญญา, ความบกพร่องทางร่างกายหรือสุขภาพ, ปัญหาทางการเรียนรู้, ความบกพร่องทางการพูดและภาษา, ปัญหาทางพฤติกรรม ทางอารมณ์ หรือเด็กสมาธิสั้น, ออทิสติก และความพิการซ้ำซ้อน เพื่อนำข้อมูลจากการศึกษาดังกล่าวไปกำหนดนโยบายให้แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องไปให้ความช่วยเหลือคนพิการตามความต้องการแต่ละประเภทได้ และ 3) ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบสมรรถนะ หรือรูปแบบ การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการในกลุ่มประเทศอาเซียน กลุ่มประเทศเอเชีย กลุ่มประเทศยุโรป กลุ่มประเทศอเมริกา หรือกลุ่มอื่น ๆ ที่มีการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ เพื่อให้เห็นข้อมูลการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ซึ่งจะช่วยให้หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงมหาดไทย และกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์นำข้อมูลดังกล่าวมาบูรณาการสำหรับการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการต่อไปในอนาคต

เอกสารอ้างอิง

- กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. (2557). คู่มือการกำหนดสมรรถนะสำหรับข้าราชการส่วนท้องถิ่น. เรียกใช้เมื่อ 14 พฤศจิกายน 2566 จาก <https://www.mai.go.th/pdf/15738014151.pdf>
- ณรงค์วิทย์ แสนทอง. (2546). เทคนิคการจัดทำ Job Description บนพื้นฐานของ Competency และ KPI. กรุงเทพมหานคร: เอช อาร์ เซ็นเตอร์.
- เทือน ทองแก้ว. (2545). สมรรถนะการบริหารงานบุคคลในสถานศึกษา. เรียกใช้เมื่อ 14 พฤศจิกายน 2566 จาก <http://ithesis-ir.su.ac.th/dspace/bitstream/123456789/2640/1/58252336.pdf>
- ธาริณี จินดาธรรม. (2560). กลยุทธ์การเสริมสร้างสมรรถนะการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตภาคเหนือตอนบน. ใน ดุษฎีนิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- ลักขณา กุลเจ็ก. (2553). ศึกษาสภาพปัญหาการบริหารจัดการเรียนร่วมโดยใช้โครงสร้างซีท (SEAT Framework) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครสวรรค์. ใน หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- วราภรณ์ แพนทอง. (2554). รูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครโดยใช้การเทียบเคียงสมรรถนะองค์กร. ใน หลักสูตรศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษาและผู้นำการเปลี่ยนแปลง. มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย.
- ศราวุธ สุตะวงศ์. (2554). การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะการบริหารวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 13(3), 21-41.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2545). การจัดการศึกษาเรียนร่วม. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2548). การนิเทศเชิงลึกเด็กพิเศษเป็นเฉพาะบุคคล. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2553). รายงานการติดตามการจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ปี 2551. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.
- สุกัญญา รัศมีธรรมโชติ. (2549). แนวทางการพัฒนาศักยภาพมนุษย์ด้วย Competency. กรุงเทพมหานคร: ศิริวัฒนา อินเทอร์เน็ตจำกัด (มหาชน).

- สุธี บุรณะแพทย์. (2557). สมรรถนะของครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กาญจนบุรี เขต 3. ใน วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา. มหาวิทยาลัย ราชภัฏกาญจนบุรี.
- เสน่ห์ จัยโต. (2554). การพัฒนาขีดสมรรถนะบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. กรุงเทพมหานคร: สำนักงาน คณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- องค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออก. (2566). รายงานประจำปีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาค ตะวันออก. เรียกใช้เมื่อ 10 กันยายน 2566 จาก https://www.dla.go.th/upload/ebook/column/2567/3/2374_6320.pdf
- อาภรณ์ ภูวิทย์พันธุ์. (2553). Competency-Based training road map (TRM). กรุงเทพมหานคร: เอช อาร์ เซนเตอร์.
- Kaplan, R. S. & Norton, D. P. (2004). Strategy MAPS: Converting Intangible Asset into Tangible Outcome. New York: Harvard Business School.
- Ulrich, D. & Lake, D. (1990). Organizational capacity: Competing from the inside out. New York: John Wiley and Sons.
- Zwilling, M. (2000). Creating a Culture of Competence. New York: John Wiley and Sons.